

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chiều Chúa Nhật tuần trước, sau lễ có một bà mẹ trẻ dắt theo một bé gái khoảng bốn tuổi và nói với tôi: ‘Con bé này mỗi lần con dắt nó lên rước lễ để xin chúc lành thì lần nào nó cũng đòi ăn bánh mà theo nó nói chỉ có ở nhà thờ mới có còn không có bán ở shopping’. Tôi cười giải thích cho bé bánh đó là bánh thánh nên không phải ai cũng được ăn mà phải phải chờ lớn thêm chút nữa được học và chuẩn bị một thời gian rồi sẽ được rước lễ.

Giống như các em bé khác, bé này cũng thèm được ăn tấm bánh be bé mà em thấy người lớn ai cũng được ăn, nhưng đặc biệt em bé này còn có một nhận xét độc đáo bất ngờ là tấm bánh đó không mua được ở trong shopping nào hết mà chỉ ở nhà thờ mới có thôi.

Ngày xưa ở Việt Nam hay bây giờ cũng vậy người ta không có thói quen dắt các em bé lên xin chúc lành như ở bên này, do đó cảnh các em bé chia tay đòi lấy bánh lễ hay đòi ăn bánh không bao giờ xảy ra. Tuy vậy, khi còn bé ai trong chúng ta cũng ao ước mau lớn để tới ngày được rước lễ lần đầu, vì ngày đó thật đặc biệt đối với tất cả chúng ta. Tôi vẫn nhớ, sau cả một năm học giáo lý và chuẩn bị, ngày trọng đại mà mình mong đợi rồi cũng đến. Hôm đó, được mặc bộ quần áo trắng mới tinh và đóng một đôi giày cũng mới tinh. Còn các bạn gái thì lộng lẫy hơn vì có thêm tấm khăn voan trắng trùm từ đầu đến gót chân bên ngoài chiếc áo dài trắng tinh. Tấm khăn voan trắng này được giữ bằng một vòng hoa kết chung quanh đầu làm cho các bạn gái đẹp như các cô dâu trong ngày cưới. Đó là một ngày thật đặc biệt và để lại một dấu ấn khó quên trong tâm hồn chúng ta.

Nhưng dần dà cái cảm xúc trong ngày rước lễ lần đầu dần nhạt nhòa theo năm tháng. Chúng ta rước lễ hằng ngày, hay ít ra cũng rước lễ hằng tuần, nhưng chỉ rước lễ như một thói quen, không còn thấy sốt sắng như thuở rước lễ lần đầu, hay đôi khi tệ hơn không có một chuẩn bị nào hết. Chúng ta quên mất sự kỳ diệu của bí tích Thánh Thể, quên khi rước lễ là rước chính Chúa Giêsu, rước máu thịt Ngài. Không phải chúng ta không tin sự hiện diện thực sự của Chúa trong tấm bánh nhỏ, nhưng vì ‘quen quá hóa lờn’ nên chúng ta quên mất cảm thức thánh thiêng khi rước lễ.

Chuẩn bị kỹ càng tâm hồn mỗi khi rước lễ với lòng yêu mến sốt sắng sẽ tạo nên sự khác biệt lớn lao đối với những gì mà Mình Thánh Chúa có thể làm cho chúng ta và làm trong chúng ta. Ngược lại, nếu chúng ta rước Chúa mà không chuẩn bị xứng đáng, không nhận thức việc mình sắp làm, không dùng cơ hội này để trò chuyện với Chúa, cảm ơn Chúa, và xin những ơn cần thiết, thì không có gì ngạc nhiên là Mình Thánh Chúa chẳng mang lại thay đổi nào trong đời sống chúng ta, hay không mang lại sự bồi dưỡng và sức mạnh nào để giúp chúng ta vượt qua những lúc khó khăn, cũng như không làm cho chúng ta trở nên con người tốt hơn và đáng yêu hơn.

Làm thế nào để chúng ta có thể rước Chúa cách xứng đáng và để Chúa hoạt động bên trong chúng ta? Khi rước Chúa chúng ta không chỉ rước Ngài bằng miệng dưới hình bánh, nhưng chúng ta còn cần phải chuẩn bị một chỗ cho Đấng là bánh hằng sống ngự vào ở trong trái tim chúng ta. Trước khi rước lễ bao giờ chúng ta cũng đọc câu *“Lạy Chúa, con chẳng đáng Chúa ngự vào nhà con, nhưng xin Chúa phán một lời thì linh hồn con sẽ lành mạnh”*. Hãy đọc câu này một cách thật ý thức để dọn lòng xứng đáng đón Chúa ngự vào. Khi chúng ta chờ đợi để đón một vị khách quý, chúng ta thường cố gắng chuẩn bị mọi thứ thật tốt đẹp để làm cho vị khách đó vui và hài lòng. Cũng vậy, khi rước Chúa ngự vào lòng, chúng ta cũng hãy đón chào với niềm vui và đức tin bằng cách tỏ cho Chúa thấy rằng Ngài thật quan trọng đối với chúng ta, và được rước Chúa là thực sự được hiệp thông với Chúa và trong Ngài được hiệp thông với tất cả các anh chị em khác.

Trong tình yêu của Ngài Thiên Chúa đã giao phó cho chúng ta một kho tàng trọng đại, đó là kho tàng mà chúng ta được mời gọi để khám phá và biết ơn ngày một sâu xa hơn. Chúa Giêsu Kitô đã cho đi chính sự sống của mình trên thập giá vì yêu thương chúng ta; trong sự sống lại tình yêu của Ngài đã chiến thắng sự chết và ban cho chúng ta sự sống vĩnh cửu; và tình yêu đó đã nói với chúng ta những lời này: *“Ta là bánh hằng sống từ trời xuống. Ai ăn bánh này, sẽ sống đời đời. Và bánh Ta sẽ ban, chính là thịt Ta, để cho thế gian được sống”*.

Ước gì mỗi khi nhận lãnh ‘Bánh Hằng Sống’ chúng ta được nhận lãnh thần lương nuôi sống chúng ta và thần lương đó tăng thêm sức mạnh cho chúng ta trên cuộc hành trình dương thế cho đến khi chúng ta về tới Quê Trời.